

Sygn. akt VI U 1981/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2017 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 2 czerwca 2016 r., znak: (...)

w sprawie: T. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Na oryginalnie właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu T. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227)

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczony została uznana za osobę zdolną do pracy zarobkowej.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazał, iż aktualny stan jego zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonej, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, wskazując dodatkowo.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony T. K. z zawodu stolarz, był częściowo niezdolny do pracy do 30-04-2016r po przebytych zawale mięśnia sercowego w we wrześniu 2013r. Ostatnio ubezpieczony wykonywał zatrudnienie jako stolarz meblowy. W dniu 23.03.2016 roku ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty. Pozwany organ

rentowy poddał go badaniu przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, które w wydanych orzeczeniach nie uznały ubezpieczonego za osobę niezdolną do wykonywania zatrudnienia.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: kardiologa, neurologa i specjalisty medycyny pracy.

Biegli lekarze sądowi w wydanej opinii w dniu 30.01.2017 r, roku rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

1. Chorobę niedokrwienną mięśnia sercowego. Stan po przeżytym zawale serca w lutym 2013r, leczony CABG
2. Nadciśnienie tętnicze.
3. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa L-S z dyskopatią L4-L5 z okresowym zespołem bólowym w okresie remisji.

Zdaniem biegłych sądowych T. K. nie jest aktualnie długotrwale niezdolny do pracy. Stan zdrowia ubezpieczonego uległ poprawie, ponieważ wykonano leczenie kardiologiczne CABG z włączeniem stentów. Choroba nadciśnieniowa regulowana jest farmakologicznie. Aktualnie funkcja układu krążenia jest stabilna. EF= 61%.

Biegli nie stwierdzili znaczących zmian patologicznych w obwodowym układzie nerwowym. Zdaniem biegłych ubezpieczony jest również sprawny ruchowo.

Biegli uznali, że zgłaszane okresowo dolegliwości chorób podanych w rozpoznaniu mogą być leczone w trybie ambulatoryjnym. Przeciwwskazana jest dla ubezpieczonego jedynie ciężka praca fizyczna.

Biegli podzielili więc orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 30.05.2016.

-dowód; opinia biegłych k. 18-19 akt sądowych

Po zapoznaniu się z opinią strony, a w szczególności ubezpieczony, nie zgłosił do niej zastrzeżeń i nie zgłosił też nowych wniosków dowodowych.

Sąd podzielił więc wydaną przez biegłych opinię uznając ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została właściwie uzasadniona, a wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, zwłaszcza w sytuacji, gdy ubezpieczony nie zgłosił zastrzeżeń do tej opinii. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu stosowanego badania ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wystarczająco uzasadnili.

Zdaniem biegłych lekarzy sądowych, aktualny stan zdrowia ubezpieczonego czyni go zdolnym do pracy, biegli podzielili w tym zakresie orzeczenie Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy przytoczonej na wstępie – renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przy czym w myśl art. 12 wspomnianej wyżej ustawy – niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2). Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3). Zgodnie natomiast z treścią art. 13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji (pkt 1); możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (pkt 2).

Jak wskazano już powyżej, ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, wymaga z reguły wiadomości specjalnych. W niniejszej sprawie biegli zgodnie orzekli w opinii sądowo – lekarskiej uznanej przez Sąd za miarodajną, że rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia nie pozbawiają go zdolności do wykonywania pracy zarówno w wyuczonym zawodzie jak i wykonywanej ostatnio pracy. Podkreślenia wymaga fakt, że ubezpieczony nie zgłosił zastrzeżeń do opinii biegłych i dlatego brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego.

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinię biegłych sądowych uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie, i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

SSO Ewa Milczarek